

som det, der tidligere var opstillet af Mindretallet her i Salen, og som dengang blev tiltraadt af Ministeren, kun med den Betingelse, at De-vene „fattige og bebyrdede Kommuner“ vare udsaaede, fordi disse Udtryk havde vaet en vis Modstand her, og man altsaa ventede, at det, naar disse Ord udgik, skulde maade mindre formel Modstand fra dette Things Side. At det derimod i Realiteten gik ud paa akkurat det Samme, og at det skulde anvendes saaledes, derom naerede jeg ganske vist ingen Tvivl; thi der er Intet, som vil kunne hindre Ministeren i at behandle Forslaget paa den Maade, at han siger: Jeg gaar til min Undersogelse om, hvilke Kommuner der er i Stand til at bære disse forregede Tilskud til Skolelærerne, og naar jeg har modtaget disse Oplysninger, bestemmer jeg derefter, hvilke Lærere der kan tilkomme et Tilskud af Statskassen, og hvilke Lærere jeg vil paalægge Kommunerne at lønne. Efter Forslagets Ordlyd er dette overladt til Ministerens egen Bestemmelse, og han vil kunne gjøre Brug af dette Forslag, som han vil. Den Betragtning, at Ministeren skulde hindres deri af Hensyn til, at det er et Dyrtids-tillæg for et enkelt Aar, tror jeg ikke, man behøver at tillægge nogen Bægt, thi den ærede Minister vil vist være enig med os i, at vi, naar vi først ere komne ind paa ved Finantsloven at give et Lønningsstillæg til Skolelærerne, ikke ville komme bort derfra, før man ved almindelig Lov har ordnet Lønningsreformen for Skolevesenet. — Den høitærede Minister har atter i Aften udtalt sig om, at han ikke alene er berettiget til, men at han ogsaa tilsigter at gaa den Vej, som han tidligere har forklaret, at han vil gaa, idet han vil anvende de Lovbestemmelser, af hvilke han tror at kunne gjøre en saadan Anvendelse, for at fremtvinge en Lønningsreform for Skolelærerne. Jeg slutter mig bestemt til den Anskuelse, som her gjentagne Gange er udtalt, idet jeg ikke kan se rettere, end at den ærede Minister vil saane enhver Hjemmel for en saadan Fremgangsmaade. Det er min Overbevisning, at den ærede Minister er den første, der har fundet, at der ad den Vej skulde kunne findes en Udvei. Ingen før den høitærede Minister har sikkerlig troet, at den Vej, han tror er fremkommelig, virkelig er det, og jeg er overbevist om, at den ærede Minister vil komme til at erkjende, at denne Vej ikke er fremkommelig. Det skulde være underligt, om man, da man gav Loven af 3de Marts 1856, hvis væsentlige Niemed netop var at forbedre Skolelærernes Naar, ikke skulde have været opmærksom paa, at man kunde anvende Skoleloven af 1814. Det var man langt fra; det kom ikke frem den Gang, der var Ingen, som holdt derpaa, men i Modfætning dertil gik man netop til at give Loven af 1856, som ordnede en Del af disse Forhold. Jeg tror altsaa ikke andet, end at det Forslag, som nu staar paa Finantsloven, naar det skal

opfattes saaledes som den ærede Minister vil have det opfattet, i saa høi Grad bryder med billige Hensyn, at jeg ikke begriber, hvorledes Nogen er i Stand til at stemme derfor, men dersom det ikke skal opfattes saaledes, er der aldeles ingen Forskel imellem det og det Forslag, der ved 3die Behandling her i Thinget mødte en saa bestemt Modstand, da man deri saa en Anerkjendelse af en Fremgangsmaade fra Ministerens Side, som man paa ingen Maade kunde billige.

J. Kruse: Det glæder mig at høre, at den ærede sidste Taler foretrækker mit Forslag i en vis Henseende for den ærede Ministers. Naar den ærede Minister ikke har villet modtage mit Forslag paa Grund af Formen, tror jeg, at den ærede Minister nok vilde komme ud af det, naar den gode Billie var tilstede; men naar Billien ikke er tilstede, skal jeg gjentage, hvad jeg tidligere har sagt, og tage mit Forslag tilbage.

Formanden (Kraabbe): Endringsforslaget, om hvilket jeg i Forbigaaende skal bemærke, at den Mangel, som det ærede Medlem omtalte, ikke hidrører fra en Trykfeil — jeg har overbevist mig derom ved at se hans Manuskript — er saaledes taget tilbage. Maa jeg spørge, om Nogen optager det? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Winther: Jeg skal ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om Skolelærernes Lønning, thi det har jo haft en sørgelig Virkning, at jeg overhovedet har befattet mig med den Sag. Jeg er vis paa, at, dersom det Forslag, jeg kom med, var kommet fra andre Hænder, vilde det have haft et andet Resultat, men det kan ikke nytte at begræde de Faldne, og jeg skal lade dem ligge. Det, der har bevæget mig til at tage Ordet, er de Taler, vi have hørt angaaende Bevillingen til Kanonerne, navnlig den fra det ærede Medlem for Præsby- Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Ligesom nogle Blade rundt omkring i Landet, gjør den ærede Taler det til en Samvittighedsag netop nu at bevilge disse Kanoner. Vor Hær maa ikke sendes i Krig med saadanne Vaaben, hvormed den ikke er Modstanderen eller Fjenden jevnbyrdig. Jeg vil nu for det Første spørge: Hvor er den Fjende, som vi ere jevnbyrdige, naar vi faae disse Kanoner? Kan denne Kanonbevilling gjøre os jevnbyrdige med de Fjender, vi have at befrygte? Jeg tillader mig at spørge, om Nogen tør paastaa dette? (En Stemme: Kanonerne ere jevnbyrdige!) Kanonerne jevnbyrdighed er aldeles ligegyldig, men det kommer an paa at være Fjenden jevnbyrdig, at kunne maale sig med Fjenden; det er det, der er det Praktiske. Nei, det er just Ulykken, at vi, om vi end fik det dobbelte Antal af de Kanoner, Regjeringen forlanger, ikke blive dem jevnbyrdige, som vi i Særdeleshed befrygte